

VAISENHUSIANERBLADET

UDGIVET AF FORENINGEN:

»DET GODE MINDE«

Nr. 11.

København, November 1909.

7. Aarg.

Fhv. kgl. Skuespiller Vald. Kolling,
R. af D., Dbmd.

JA, »Tiden glider saare, saare hastigt hen«, som St. St. Blicher siger i en af sine Sange. Er det virkelig 5 Aar siden, vi lykønskede Hr. KOLLING til de 70 Aar? Alderen synes ikke at sætte saa dybe Spor paa Hr. Kolling, eller ogsaa spiller han lige god Komædie endnu.

Den, der havde den Lykke den 11. Oktober paa 75-Aars Fødselsdagen at hilse paa Hr. Kolling, maatte forbavses over den Livlighed, hvormed den elskelige gamle Mand underholdt sine mange Gratulanter, og fik tillige Bevis for, at Hr. Kolling ikke er af dem, der glemmes, selv om Aarene glider saare hastigt hen og visker saa meget ud. Dertil har han haft — og har endnu — for mange Beundrere.

Vajsenhusianerbladet følger hermed — om end nogle Dage senere — sin hjerteligste Lykønskning til alle de andres. Vi takker Hr. Kolling for hans aldrig svigtende Kærlighed til »Det gode Minde«, fordi han ligesom vi føler de Baand, der binder os sammen som Vajsenhusianere.

Og en Tak for alle de fornøjelige Timer, vi har nydt i hans og hans elskværdige Frues Selskab, for al den Hjælpsomhed og Taalmodighed, som er udvist ved vore smaa Komædier.

Hr. Kollings Aandrighed og solide fornøjelige Lune er jo usvækket, og lad os inderligt haabe, at det legemlige Velbefindende maa holde Trit hermed, at vi ret ofte, eller idetmindste naar vi kalder til Fest, maa se Hr. Kolling og Frue iblandt os og faa Lov til at lytte til Fortællingerne fra hans paa sceniske Begivenheder saa rige Liv og faa Lov til endnu i mange Aar at føje nogle Laurbær til Hæderskransen.

C—

Min Sommerferie.

Ved Anders Andersen.

(Fortsat)

MANDAG Morgen Kl. 6 $\frac{1}{2}$ kørte vi, efter at have drukket Kaffe, ad Stevns til; vi tog Turen over Gjorslev og Holtug for at se Kammerherre Scavenius' Godser og ned til Landingspladsen ved Stevns Klint. Det var et storslaaet Syn at se den hvide Skrænt. Ved Broen laa en Mængde Skibe og ladede Rullesten; Kridtbunden strækker sig ca. 80 Favne ud, saa Skibene kan ikke faa Ankerbund indenfor, derfor den lange Bro. Vi kørte saa langs Klinten, forbi Fyrtaarnet og op til Højerup Klinten. Man svinger venstre om Kirken igennem en lille Lund, saa ser man en stor Skrænt, der ligesom løber fra en, naar man nærmer sig den, og pludselig ligger Klinten der; vi maa af Cyklen i en Fart, for man er næsten uden at vide af det kommen Afgrunden saa nær, at der er Fare for at styrte ned. Ad Trapper og Trin naar man ned til Strandkanten, og nu ser man, at er Landingspladsen majestætisk, er til Gengæld Højerup Klinten noget af det smukkeste, man kan se, og for den, der aldrig har set noget lignende, virker den overvældende, ja, man griber sig uvilkaarligt til Hovedet ligesom for at væрге sig, hvis den skulde styrte ned. Af og til hænder der ogsaa nogle Kridtskred, og man har da kunnet se Kisterne stikke frem i Skrænten ved Højerup Kirkegaard. Kirken er jo nu spærret for Gudstjeneste, men gennem Murene og Laagerne kan man se, at det er en smuk Kirke, bygget af Kridtsten og som Følge deraf blændende hvid, med rødt Tag og røde Murkroner. Et smukt Syn er det over alt paa Stevns at se de hvide Gaarde og Byer. Det er Klinten, der afgiver Bygningsmateriale, og bliver Facaderne sorte, kan en Spand Vand og en Hvidtekost gøre dem kridhvide

igen. Men tilbage til Klinten. Synet var saa fængslende, at jeg kun med største Besvær fik min Hustru overtalt til at rejse videre, og jeg tror, at hvis ikke Rejseplanen var lagt forud, var vi blevne der Resten af Ferien. Efter at have beset Klintekongens Hule tog vi Afsked med dette herlige Syn og kørte gennem Højerup, over Lille Hedinge, gennem Skørpinge, Havnelev, Lyderslev og St. Torøje til Vemmetofte. Vi kørte med Villie igennem Landsbyerne; selv om Vejene var lidt daarlige, opvejedes dette jo fuldstændig af den større Afveksling, en saadan Tur førte med sig. Foruden de hvide Huse har disse Byer en Mærkværdighed til: i dem alle kan man nemlig faa Postkort, forestillende Byen, og hvor flatterende disse Billeder kan være, ser man f. Eks. af, at en By som Højerup faar et stort stinkende Gadekær med omliggende Huse, hvoriblandt en Skole, til at ligne en stor smuk Sø, kranset af dejlige Villaer. En anden Mærkelighed er, at man i Brugsforeningerne intet kan faa at købe uden at være Medlem, og som Følge deraf maatte jeg se at skaffe noget Brød paa en anden Maade. Hos en Husmand købte jeg noget Sigtebrød og saa mig saa om efter en Kro; paa Kortet stod nemlig angivet, at en saadan fandtes i Vemmetofte, men ved Forespørgsel hos nogle Beboere fik jeg at vide, at den var nedlagt. Vi var da nødte til at se os om efter et andet Bedested; da der kun var Karise og Fakse Ladeplads at vælge imellem, valgte vi den sidste, fordi vi der kunde faa et Søbad, og da det var meget varmt, var det jo ogsaa medbestemmende; vi kom ikke til at fortryde det. Gennem den smukke Strandskov, forbi Strandhusene kørte vi til Ladepladsens Hotelhave, og her gled nu Resterne af Paalægget fra Dagen i Forvejen og det nykøbte Brød ned, et herligt Maaltid ovenpaa en herlig Formiddag. Da vi gik ud af Haven, løb jeg paa en Murermester her fra København, en Kunde til mig; han havde et Par Mand paa Vemmetofte Kloster ved Fliselægning og var ligesom vi taget til Ladepladsen for at spise og samtidig se Fakse Kalkbrud. Efter Indbydelse slog vi Følge og kørte den Mils Vej op til Brudet, hvor vi paa Ingeniørkontoret fik Tilladelse til at se os omkring. Jeg vil tilraade alle, der kommer den Vej, at benytte Tiden til at besøge Brudene.

I lange Tove hænger Arbejderne paa Skrænterne, og ved Hjælp af lange, snart tykke, snart tynde, Stænger borer de Huller i Kalken; naar Hullet er tilstrækkelig dybt, proppes en Dynamitpatron i. En Lunte, et Knald, og Kalk og Slagger

rasler ned. Nu kommer Arbejdet med af sortere Kalkstenen, og det er da morsomt at se, at den Sten, der mindst af alt ligner Kalk, er den, der giver det bedste Resultat. Den bedste Kalksten ligner et gult Korallstykke, og den daarligste er hvid som Kridt; den sidste gaar for det meste til Tyskland og kommer igen som Skillerumsvægge eller andet nymoderne Bygningsmateriel; mærkeligt nok, at vi ikke selv kan finde paa at udnytte Landets naturlige Rigdomme. Efter et Par Timers Besøg vendte vi tilbage til Ladepladsen og tog os et styrkende Søbad; derpaa fik vi en Kop Kaffe og tog Afsked med Murermesteren, han kørte ind til Trædemøllen, vi to ud til mere Frihed, Sundhed og Skønhed.

Langs med Præstø Bugt, over Ronholdte gik Turen, overordentlig kønt lige i Solnedgangen, til Præstø, som vi naaede ved 8 Tiden; i Centralhotellet spiste vi et godt Aftensmaaltid og fik en god Hvile. Næste Morgen Kl. 7 var vi igen i Sadlen, og Meningen var, denne Dag at besøge Venner og Seværdigheder i Vordingborg og Omegn. Vi kørte fra Præstø efter samme Program som de foregaaende Dage, bort fra Hovedvejen, over Skibbinge, Ugledige til Lækende, gik en Tur igennem Skoven og besaa Herregaarden; i Skoven findes der en Mindesten over General Schleppegrell. Videre over Røstofte, Egedesborg, Tolstrup og Stenvede, hvor der findes to store Banker, der kaldes Kulsbjerge. Udsigten er henrivende deroppe, men det er en drøj Klatretur; endelig kom vi dog op, men Luften var saa diset, at vi ingen rigtig Fornøjelse havde af Ulejligheden. Vi kørte saa over til Græsbjerg, en lille By, der ligger i Nærheden af Vordingborg. Her havde jeg logeret under Militærøvelserne 1903. Oppe fra Vejen saa jeg Gaarden, let kendelig paa Vindmøllen inde paa Marken, og udenfor Gaarden stod Gaardmand Peter Hansen sammen med en Svoger og skar noget Zink til for at dække et eller andet. Jeg stillede mig op og saa paa dem og morede mig over de forbavsede Miner, de satte op, tænkende: Gud ved, hvad han glør paa. Men pludselig opklaredes Peter Hansens Ansigt, et genkende Blink i Øjet, og i næste Nu raabte han: »Næ, det er jo Maleren! Godav, kom med indenfor! Hov, Jens, spring ind og sig til Mor, at Maleren er her, ham Soldaten«. Straks efter hørtes Træskoklapren paa Gaardens Stenbro, og der stod hun, den lille flittige Kvinde, som alle Soldaterne beundrede for hendes Flid, gode Humør og store Elskværdighed. »Godav, Maler!« lød det atter en

Gang, »kom dog indenfor!« Jeg kunde knapt faa Tid til at fortælle dem, at min Hustru var med; men hun blev da bedt ind med. Peter Hansen kom frem med en Flaske svensk Punch, og ved et Velkomstglas drøftedes alle de glade Timer, vi havde tilbragt paa Gaarden i de 16 Dage, vi var indkvarterede. Om Panchesoldene med Æbleskiver næsten hver Aften, om »Den glade Maler«, der næsten altid var inviteret paa en 2—3 Gaarde for at synge, og om Skovturen, medens Spørgsmaal, om hvordan den eller den havde det, veksledes.

(Slattes)

»Vort eget Hjem«.

Kapitalen er nuKr. 3,597.53

Bidrag og Indmeldelser modtages fremdeles med Taknemmelighed.

BESTYRELSEN.

Nye Medlemmer.

Af og til møder jeg gamle Kammerater fra Skolen, og et af de første Spørgsmaal, jeg faar, er ufravigeligt: »Hvorfor ser man dig aldrig mere om Torsdagen nede paa Skolen?« »Nej«, siger jeg saa, »det er desformedelst jeg nu er Medlem af D. g. M.!« »D. g. M.« siger saa vedkommende, »hvad er det for noget?« Og naar jeg saa har forklaret, hvad det er, og han har tygget lidt paa det, saa siger han i Reglen: »Ja, jeg tror nok, at jeg ser derop en Aften«; men han kommer bare ikke; eller ogsaa siger vedkommende: »Ja, jeg har nok hørt lidt om den Forening, men der bliver altid sagt, at det er saa dyrt at være der, og desuden er de jo gamle, alle de, der kommer der«. Ja, saa er jeg jo lige vidt; for naar jeg siger til ham om at se op i Foreningen, faar jeg akkurat det samme Svar som af den første, men Nr. 2 kommer heller ikke.

Saa vidt mig bekendt fik Foreningen en Gang sidste Vinter en Fortegnelse over udgaaede Elever fra D. k. V., som ikke kom i Ungdomsforeningen; vilde det ikke være et Forsøg værd, om man til de af disse, paa hvem man kender Adresserne, sendte en Indbydelse til den 26. November eller en anden Aften, det skulde dog være underligt, om slet ingen kom; derved vilde man gøre nogle opmærksomme paa Foreningens Eksistens og antagelig ogsaa faa nogle nye Medlemmer. Jeg tror nemlig, at naar de først faar Øjnene op for, at vi i Grunden har det rart og hyggeligt, og det heller ikke er saa dyrt, som det af mange antages, saa vilde meget være vundet og derved Vejen ligesom

aabnet for mange, der nu staar uforstaaende overfor D. g. M.

Inspector.

Som den ærede Indsender selv bemærker i sin Følgeskrivelse, er E'nnet ikke nyt; men det er (og vil sandsynligvis stadig være) lige aktuelt, og derfor er det jo meget godt en Gang imellem at faa Sagen sat lidt under Diskussion. — Der arbejdes just for Tiden i den antydede Retning.

Red.

Der var engang —

»D. g. M.« afholdt forleden Fredag en af sine smaa Aftenunderholdninger. — Den var kun lille og ikke særlig god. — En gammel Cakewalk (ja, den blev kun spillet) indledede et Par Chr. Wintherske Digte i en mindre flatterende Gengivelse, saa kom nogle »Romancer« af »Sommerrejsen« (Foredraget var meget godt, men Hukommelsen svigtede lidt) derefter atter Chr. Winther, og endelig som et afsluttende Klavernummer en Sang af »Dollarpriinsessen«. Ovenpaa dette »alsidige« Program fik Auditoriet en Meddelelse om, at »nu var den ikke længere«, ligesom man i Forvejen havde faaet at vide, at der intet var hørt fra den bekendte Sanger, som ikke alene selv skulde have optraadt, men ogsaa havde lovet at medbringe nogen fremmed Assistance.

Det var som en mat Afglans af vore forhen saa fornøjelige »smaa Soiréer« — et Program, der savnede baade Lødighed og Stil.

Hvor er de »Forfatteraftener«, som der sidste Vinter blev slaaet til Lyd for — og hvor er Strygeinstrumenterne?

Har Genren overlevet sig selv? Det tror jeg ikke. Vi trænger snarere til en større, en videre Medvirkning; »de gamle Kræfter« slaar vel ikke længere til, der maa nye Ærgerrigheder, nyt ungt og rødt Blod ind paa Arenaen.

Jeg mindes en Aften for en halv Snes Aar siden i vort gamle Vinterlokale i »Arbejderforeningen«, hvor jeg var mellem de optrædende, og hvor man efter med paatagen Flegma at have promeneret i en Slags Kunstnerfoyer (man havde ikke Ro til at sidde paa en Stol) og glattet de hvide Handsker — efter Tur og med bankende Hjerte lukkedes ind i den tætfulde Sal. — Den Gang tog vi mere højtideligt paa Sagen.

Naa, Dilettanter er vi jo, og bør vi være, saa kom kun trøstigt frem, I unge smaa (eller store) Talenter! Men lidt *Forberedelse*, lidt Stil bør der være.

Vi havde engang en Trio, som var meget paa-skønnet, men desværre opløstes — saa vidt jeg ved ved Axel Hoffmeyers Død. Var det ikke muligt at faa sammensat en Kvartet; hvilket værdifuldt Led i vore »egne« Underholdninger vilde den ikke kunne danne.

— Og lad saa blot Ungdommen faa sig en lille Dans bagefter. Det er selvfølgelig kun Spøg, naar vor »unge« Bestyrelse sommetider stiller sig lidt afvisende overfor denne Foreteelse; men kunde den ikke gøre noget for ogsaa at bringe lidt mere Stil over denne improviserede Afslutning, f. Eks. Anskaffelse af lidt Noder til Dansemusik? (De Nodebøger, som fra det forlængst hensovede Sangkors Tid magasineres i et af Bogskabene, kan man jo ikke danse efter.) Dette vilde være en stor og — tiltrængt Hjælp for de klaverkyndige Damer, som saa gerne vil spille for os. — Stor Sal og Orkester er jo ikke absolut nødvendigt for at faa sig en Svingom.

Lad os endelig holde paa Ungdommen (selv om vi er »Ærværdigheder« paa nogle og Trediv) og efter Evne gøre for den, hvad vi kan. — Det er Ungdommen, der skal bringe os Kraft, Humør og — Fremtid.

En ældre Ungkarl.

VAJSENHUSIANA.

Vi kan ikke bringe noget Referat af Aftenunderholdningen den 15. Oktober (vi har nemlig intet faaet). Den var nu ikke saa særlig interessant. Og nogle af vore Læsere mener jo, at der heller ikke er noget interessant ved Referater. Derfor tager vi os det ret let, saa meget mere, som den Aften har givet Anledning til Omtale (eller rettere Paatale) andetsteds i Bladet.

Vinterlokalet

er som sædvanlig i Prins Wilhelms Palæ i Stueetagen med Møder hver Fredag Aften.

Journalhavende.

Fredag den 5. November	Herr	<i>Johs. Jørgensen.</i>
» » 12.	» »	<i>C. Landsvig.</i>
» » 19.	» »	<i>Rob. Larsen.</i>
» » 26.	» »	<i>A. Andersen.</i>
» » 3. December	» »	<i>Frode Christensen.</i>

Fredag den 26. November Kl. 9

afholdes i Foreningens Lokaler en Aftenunderholdning med Foredrag af en Del Revysange om Foreningsbegivenheder i det forløbne Aar. Derefter en lille Dans.

BESTYRELSEN.

Teatrene.

Ligesom sidste Aar tilbyder vi vore Medlemmer og Bidragydere Adgang til gennem os at faa Rabat til tre af de københavnske Privatteatre, nemlig:

Det nye Teater,

hvortil vi sælger Kupons, som til halv Pris giver Adgang til dette Teaters Forestillinger, samt til

Casino og Folketeatret,

hvortil vi sælger Kupons, der gælder for 25 Øre, à 10 Øre Stk., og som benyttes saaledes, at man ved Køb af Billetten erlægger Halvdelen af Prisen i Kontanter og Halvdelen i Kupons. For Eksempel ønsker man at købe 1 Billet til 3 Kr.: man køber sig da hos os 6 Kupons à 10 Øre, der hver gælder for 25 Øre, og betaler Billetten med disse 6 Kupons plus 1 Kr. 50 Øre i Kontanter, hvorefter altsaa Billetten har kostet 6 Gange 10 Øre = 60 Øre plus 1 Kr. 50 Øre, eller ialt 2 Kr. 10 Øre, i Stedet for 3 Kr.

Mod Forevisning af Medlemskort udleveres de forskellige Kupons hos:

Rob. Larsen,
Vimmelskaffet 47.

Johs. Jørgensen,
Østerbrogade 80.

Til Zoologisk Have faas Billetter à 35 Øre de ovennævnte to Steder.

Kort og godt.

Under Titlen »Fra min første Boghandlertid. Spredte Minder« har vor Ven, Fuldmægtig hos Gyldendal, Herr *Chr. M. Hansen*, udgivet en lille Bog, trykt som Manuskript. — Foreningens Bibliotek har modtaget et Eksempplar af Bogen, hvoraf vi med Forfatterens Samtykke i et følgende Nr. skal meddele nogle Brudstykker.

To af Foreningens flereaarige Medlemmer, Frk. *Gunild Saabye* og Herr *Anton Ottosen*, fejrede den 14. Oktober deres Bryllup og beder os i den Anledning optage følgende:

Vor bedste Tak til Vajsenhusianernes Forening „Det gode Minde“ for Opmærksomheden ved vort Bryllup.

Gunild og Anton Ottosen.

Fredag den 5. ds. holder Frk. *Karen Bach* og Herr *Frode Christensen* Bryllup. Navnene hører jo til de bedst kendte indenfor D. g. M. Derimod er maaske nogle af Læserne uvidende om, at Herr C. fornylig er avanceret til Lagerchef.

Udfærdigelsen af Adresselisterne til Postvæsenet havde — beklageligvis — atter i Aar forsinket Udsendelsen af vort Oktober-Nr.

Vi retter paany en indtrængende Opfordring til vore Læsere om at støtte denne Afdeling af Bladet med rettidige Meddelelser, saaledes at „Kort og godt“ kan fremtræde som en fyldig Nyhedsrubrik, der med Interesse læses af Kammerater og Venner fjernt og nær.

Foreningsmeddelelser

bedes sendt til Formanden, *C. Landsvig*, Birkegade 28³, som ligeledes modtager Indmeldelser af Medlemmer (50 Øre mdl.) og Bidragydere (33 Øre mdl.).